

ΑΛΕΞΑΝΔΡΙΝΗ ΤΕΧΝΗ

ΧΡΟΝΙΑ Δ.΄ ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 1930 - ΤΕΥΧΟΣ 12^ο

ΣΧΗΜΑ ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΠΛΑΝΗΣ

Μεγάλη ἡ ἀντιμισητικὴ ἐκείνου πὸν ἀδίσταχτα ὁμολογεῖ
τὸ ἐνδεχόμενον τῆς πλάνης του κάθε μέρα στὴ ζωὴ. Γιατί, ἂν ἀχθῆ
ὁ ἄνθρωπος ἀπὸ τὸ δεδομένο πὸν ὅλα εἶνε τριγύρω
τόσον ἀπατηλὰ καὶ τίποτε στὴ φύση του τὸ ἀλάθητο δὲν εἶνε,
πῶς ν' ἀρνηθῆ πὸν ἡ κάθε μιά του πράξη ἢ σκέψη
μπορεῖ νὰ τοῦ εἶνε κάλλιστα πεπλανημένη; «Τί δὲ ἔστι πλάνη;»
Δὲν ξέρω νᾶνε τίποτε παραπάνω, ἀπὸ κεντρὶ τῆς φιλαντίας,
ἀπὸ μαστίγιον τοῦ ὑπεραιρουμένου. Καὶ ὁμολογία πλάνης;
Τίποτ' ἄλλο παρὰ τὸ κέντρισμα καὶ τὸ μαστίγωμά μας.

Μεγάλοι Ἐχτορες κορυθαίολοι, μὲ τὸ λοφίον
κυματιστὸ τῆς ἔπαρσής μας εἴμαστε ὅλοι. Νὰ τήνε κάμνουμε,
νὰ τήνε γονατίσουμε μὲ ὅλη τὴ θέλησή μας· νὰ κεντρισθοῦμε,
νὰ μαστιγωθοῦμε σὶς πλατεῖες τῆς πόλεως, «in plateis oppidi»
ἰδὸν τὸ αὐτομαρτύριον. Ἐξ οὗ ἡ δικαιολογία τῆς μεγόλης ἀντιμισητικῆς

Ἐκεῖ ὅμως, πὸν πλάνη δὲν χωρεῖ, εἶνε ὅταν σπάνια
ἔχουμε νὰ κάνουμε μὲ τὰ ὑπεράνω τῶν ἐπιγείων·
ὅταν μεσολαβήσῃ ἢ ἐπιφοίτησῃ δυνάμειν ἄλλων ἀπὸ τὶς ταπεινές μας·
σὲ ζητήματα καθὼς ὁ Θάνατος, ἢ Ἀγάπη, ἢ Πίστις, ἢ Ἐλξη τῆς
[Φιλίας.

Εἶνε ὅπως ὁ Πάπας, ὅταν ἀποφαίνεται γὰρ Ἀρθρον τῆς Πίστεως.
Ἐ, τότε βέβαια, τὸ παραδέχομαι τὸ μέγα Ἀλάθητον.
Τὸ ἐναντίον πὰ θᾶταν ἢ ἀρνησθῆ αὐτῆς τῆς Ζωῆς καὶ παντὸς Θείου.

Τ. Κ. ΠΑΠΑΤΣΩΝΗΣ